

Naivitás valódi versenyr?l beszélni

2018 július 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Amióta jobboldali lapokba írok, kiderült, hogy sosem voltam tehetséges táncos.

Szakács Árpád kollégám kiváló cikksorozatából és az azokra adott bal- és jobboldali reakciókból ki kell emelnem egy izgalmas véleményt. L. Simon László vitaindító gondolataiból idézek egy részletet:
„Azoknak, akik a saját sikertelenségüket a liberálisok már nem létez? túlzott támogatásában látják, Kassák nyomán azt tudjuk üzenni: m?vekkel csak m?vek vitatkozhatnak. Jobbnak, okosabbnak, tehetségesebbnek kell lenni, a párth?ség nem pótolja a tehetséget. A kultúrában sosem lesz béke, a kultúrharc természetes dolog, csak nem mindegy, mi a harc célja. Hóman ezt világosan megfogalmazta: »Nem békét akarok a m?vészetben, én a m?vészetben versenyt akarok.«”
Érdekes gondolatok. Vagy inkább naivak.

L. Simon azt feltételezi, hogy a verseny szabályai el?re tisztázottak, és ezeket a szabályokat együtt hoztuk, együtt tartjuk és tartatjuk be. Mi, jobb- és baloldali értelmiségiek. Hogy van konszenzus. Hogy létezik egyfajta m?vészeti, irodalmi minimum. És azt, hogy objektív vetélkedésben d?lhet el ez a bizonyos verseny.

Holott a m?vészet egyik legfontosabb ismerve, hogy nem versenysport. Nem pontozzák, nincsenek egyezményes szabályai, nincs egy olyan lefutandó táv, amit az nyer, aki a legrövidebb id? alatt teljesíti. Nincsenek hitelesített rekordok, nincsenek gólok, nincsenek se gyors, se lassú KO-gy?zelmek. Csak benyomások vannak. Meg pillanatnyi divatok.

Például hogy az elit, az értelmiségi elit mit érez épp értéknek, mit gondol haladónak, mit lát szexinek. Szubjektív benyomások alapján ítélkeznek az ítészek. Hiszen a m?vészet értéke szubjektív. Mindig is az volt. Mindig is az lesz. De hogy a m?vészet értékének a meghatározását kicsit tovább bonyolítsuk, gondoljunk azokra a zeneszerz?kre, fest?kre, szobrászokra, költ?kre, esetleg filmrendez?kre, akik szegényen, nincstelenül, tehetségtelennek nyilvánítva haltak meg. A saját koruk által meg nem értett zsenikre. Akikr?l csak kés?bb, ötven vagy száz év elteltével derült ki, mondta ki az elit, hogy mégiscsak zsenik voltak.

Lehet, hogy jobbak, okosabbak voltak kortársaiknál, mégis sikertelenül, szegényházban haltak meg. Mert a kor elitje vagy a híres-hírhedt mecénások által tehetségtelennek lettek ítéltetve. És ha már mecénások: sok országban élnek olyan hóbortos figurák, akik mintha valamelyik Rejt? Jen?-klasszikusból léptek volna ki. Nagy többségük szereti a m?vészetet, hajlandó is áldozni rá. De hogy értenek is hozzá? Ez sokszor kétséges. Mégis ?k határozzák meg egy-egy m?vész értékét, piaci árát. Csak mert van pénzük, és mert különböz? okokból, a m?vészet iránt táplált szeretetük vagy sznobizmusuk miatt hajlandók pénzt fektetni egy-egy általuk tehetségesnek vélt m?vészbe.

Elbeszélgetnek kiadókkal, kritikusokkal, aukciósházakkal, múzeum- és színházigazgatókkal. Esetleg befizetik ?ket egy szép és drága útra, hogy némi nyomást gyakoroljanak rájuk, és a potentátjaik egy csapásra divatos, keresett és jól fizetett m?vészekké válnak. Nem állítom, hogy minden híres könyv így lett bestseller, se azt, hogy a kor leghíresebb fest?i így lettek keresett és divatos m?vészek, de naivitás lenne azt gondolni, hogy ezek a lobbitevékenységek nem, csak az úgynevezett teljesítmények számítottak.

A közelmúltban történt meg egy nagyon érdekes eset, ami talán mindennél jobban megmutatja, mennyit számít a szubjektum és az úgynevezett elit er?szakos véleménye. Fáy Miklóst felkérte egy színházi portál, hogy menjen el a „diktatúra által üldözött” Alföldi Róbert egyik legújabb rendezésére, majd írja meg, amit látott. Fáy megírta és elküldte a szerkeszt?ségnek. A szerkeszt?ség meg egészen egyszer?en nem volt hajlandó lehozni a kritikát.

Ugyanis az történt, hogy az el?z?leg politikai okokból agyondicsért m?r?l nem azt gondolta, amit az ellenzéki sajtómunkások. A 24.hu, a HVG és a Fidelio is elalélt a gyönyört?l, és többszörös lelki orgazmusoktól kísérve írta meg, hogy Alföldi rendezése zseniális, csodálatos, egy mesterm?, Alföldi pedig az évszázad, de inkább minden id?k legtehetségesebb rendez?je.

Fáy viszont rendesen lehúzta a Chicagót. Szerinte a prózai színészek alkalmatlanok arra, hogy elénekeljék a nehéz dalbetéteket, a színészi játékuk is gyenge, a folyamatos és teljesen indokolatlan káromkodás pedig nemhogy nem tesz hozzá, inkább elvesz a darab értékéb?l. Kinek van igaza? Nem tudhatjuk. (Na jó, azért sejthetjük.) Verseny a m?vészetben? Teljesítmény? Ne butáskodjunk!

Ahogyan az is egészen szórakoztató, hogy Békés Mártont egy hete lincseli a liberális elit. Pedig mindössze annyit mondott, hogy nem biztos, hogy Esterházy a legnagyobb magyar író. Gondolhatja ezt? Szerintem igen. Hiszen egyik íróról sem mondhatjuk azt, hogy kötelez?en mindenki kedvence kell hogy legyen. Még akkor sem, ha liberális volt az illet?. Jelen sorok írója olvasott jót is, rosszat is Esterházytól. Ahogyan Wass Albertt?l és Szabó Magdától is.

Mégsem mondhatja sem ?, sem Békés, hogy Esterházy nem zseniális. Fáy Miklós meg azt, hogy Alföldi rendezése egy rakás sz…r. Így vár el igazságos versenyt L. Simon László, aki burkoltan leirigytehetségtelenezi a hazai viszonyoktól viszolygó, elégedetlenked? jobboldali gondolkodókat.

És hogy egy kicsit szakbarbárkodjak is, a saját területemb?l is hozok pár olyan példát, amely megmutathatja, hogy mennyit számít a teljesítmény és mennyit a szubjektív benyomás, azaz mennyire képtelen gondolat igazságos versenyzést elvárni a m?vészekt?l, hiszen ki mondhatja meg például egy táncm?vészr?l, hogy akár tánctehnikailag, akár m?vészileg tehetséges, illetve kiemelked?-e?

A szakma? A közönség?

A kritikus, aki a közönséghez hasonlóan képzetlen, hisz soha nem tanult táncolni? (Például Fáy Miklós, ugye.) A régmúltban számtalan olyan példát láttam, hogy egy igazgatónál jól fekv?, ám kevéssé tehetséges táncos komoly szerepet/lehet?séget kapott, majd természetesen hatalmasat bukott. A mi szemünkben és a szakmáében. A közönség viszont bambán és rutinosan tapsolt. Esetleg a kritikus is megírta, hogy milyen jó volt a produktum.

Nincs ezen mit csodálkozni, hiszen a balettet nem véletlenül tanuljuk tíz nehéz és fáradságos éven keresztül. Egy ugrás, egy forgás vagy egy emelés lehet, hogy „darabra” ugyan megvan, de egy iskolát végzett táncos mégis látja, hogy ott kilógott négy centi, amott nem volt kinyújtva a láb, imitt meg nem olyan puhán landolt a balerina. Mi látjuk. Mi felszisszenünk. A képzetlen közönség viszont nem. S?t tapsol. Mert nem ért hozzá. Ahogy a kritikus vagy a mecénás sem. És megint a mecénás.

A magukat kiválóan menedzsel?, remek beszél?kével, ám hiányos tudással rendelkez? balerinákat is sokszor láthatjuk fény?z? partikon, n?i magazinok címlapján mosolyogni. Sokszor híresebbek, mint azok a kollégáik, akik valódi szerepeket táncoltak, akik mögött valódi teljesítmény és valódi sikerek vannak.

Mégsem ?k szerepelnek a címlapokon. Az „elit”, az a három szerkeszt? meg az a két milliomos máshogy döntött. Mint ahogy én is meglehet?sen gyorsan vesztettem el a tehetségem egy jelent?snek mondható részét, amióta jobboldali lapokban publikálok.

Bayer Zsolt vagy Bozsik Yvette is hasonlóképpen járt. És még sokan mások. A végtelenségig lehetne sorolni, hogy egykor tehetségesnek ítéltetett m?vészek, írók egyszeriben hogyan lettek a tehetségtelenek táborába lökdösve. Sokszor politikai okokból.

> Verseny? Igazságos verseny? Ugyan! Magyarországon nincs vagy szinte nincs mecenatúra. Magyarországon állam van. Meg Pet?fi Irodalmi Múzeum. Magyarországon az állam feladata, hogy a 40 plusz 18 éve becsontosodott, kizárólag a ballib értékeket értéknek beállító viszonyokat kiegyenlítse. Vagy legalábbis kísérletet tegyen rá.

Mi már nagyon várjuk.

Apáti Bence - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló